

Περί πειρασμῶν καὶ θλίψεων

Γέροντος Ἐφραίμ Φιλοθεΐτου

«Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν,
τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι
σου προσδραμῶν, βοῶ Σοι' ἀνάγαγε ἐκ φθορᾶς
τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε».

Ὁ ὑμνογράφος τῆς ἐκκλησίας, φωτισμένος ἀπὸ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ἔρχεται νὰ μᾶς μιλήσει καὶ νὰ μᾶς ἐκφράσει, μέσω αὐτοῦ τοῦ εἰρμοῦ, ὅτι ὁ βίος κάθε ἀνθρώπου εἶναι μιά θάλασσα, καὶ αὐτὴ ἡ θάλασσα πότε ἔχει γαλήνη, πότε ἀρχίζει νὰ ἔχει λίγη τρικυμία, πότε μεγαλώνει καὶ ἀποκτᾶ μποφόρ καὶ πότε - πότε γίνεται ἄκρως ἀπειλητικὴ στό νὰ καταποντιστοῦν, ὄχι μόνο βάρκες καὶ καΐκια ἀλλὰ καὶ ὑπερωκεάνια. Κάθε ἄνθρωπος πού ζεῖ σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ πλέει στὴ θάλασσα τοῦ βίου. Κι ἐπομένως, ἐφ' ὅσον πλέει στὴ θάλασσα, εἶναι πάρα πολὺ φυσικὸ καὶ ἐπόμενο νὰ συναντήσῃ ὅλες αὐτές τίς ἀλλοιώσεις πού διαδέχεται ἢ μιά τὴν ἄλλη σέ ὅλη τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Κάθε καπετάνιος πού ἡ ἐργασία του εἶναι νὰ κάμνῃ ταξίδια, νὰ πλέει τὴ θάλασσα, προσπαθεῖ, ὅσο τὸ δυνατόν, τὸ καράβι, τὸ ἐργαλεῖο τοῦ ἐμπορίου του νὰ τὸ κάμνῃ στερεό καὶ ἀνάλογο σέ ἀντοχὴ μέ τίς φουρτοῦνες πού προβλέπει ἢ πείρα του. Καὶ ὅπως τὰ σημερινὰ ἀεροπλάνα, τὰ κατασκευάζουν κατὰ τέτοιον τρόπο, ὥστε νὰ ἀντέχουν σέ κάθε καιρὸ διὰ νὰ εἶναι, κατὰ κάποιον τρόπο,

πο, ἀπρόσβλητα στίς ἀλλοιώσεις πού θά διαδέχονται στή διαδρομή τους καί στήν πορεία τους, ἔτσι ὅπως καί τὰ καράβια.

Αὐτό θέλει νά πεῖ ὅτι καί ἐμεῖς, πού θές εἶμεθα καπετάνιοι, θές ὅτι εἶμεθα καράβια οἱ ἴδιοι, ὀφείλουμε νά προβλέπουμε αὐτές τίς τρικυμίες τῆς ζωῆς οἱ ὁποῖες εἶναι ὀλοφάνερες καί ἀπό προσωπική ἐμπειρία καί ἀπό ὅ,τι βλέπουμε στήν ἀνθρώπινη ζωή, τά πόσα κάθε ἄνθρωπος περνάει. Οἰκογενειακά βάρη, στενοχώριες, πειρασμούς, θλίψεις ἀπό ἀσθένειες, ἀπό οἰκονομικά, ἀπό τά παιδιά, ἀπό τόσα καί τόσα τά ὁποῖα βέβαια δέν μποροῦμε νά τά ἀριθμήσουμε: Ὅλα αὐτά δημιουργοῦν τίς διάφορες τρικυμίες, τίς διάφορες ἀλλοιώσεις καί στή θάλασσα καί στόν ἀέρα. Καί ἐπομένως ὀφείλουμε, κατά χρέος, κατά κανόνα καί κατ' ἀνάγκη, νά βρεθοῦμε ἀπέναντι ὅλων αὐτῶν τῶν ἀλλοιώσεων, τῶν τρικυμιῶν, νά βρεθοῦμε σέ κατάσταση ἀντοχῆς, ὥστε νά μὴν ὑποστοῦμε ναυάγιο, πτώση, καταστροφή.

Γι' αὐτό ἀκριβῶς, αὐτό τό ὁποῖο πρέπει νά κατασκευάσουμε εἶναι ὁ ἑαυτός μας. Νά εἶμεθα κοντά στό μεγάλο καπετάνιο, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ Χριστός, πού μᾶς δίνει τίς σωστές κατευθύνσεις καί τόν Ὅποῖον πρέπει νά ἔχουμε στό τιμόνι μας σάν ὁδηγό, σάν καπετάνιο, σάν πυξίδα. Πρέπει ὅλ' αὐτά νά τά λάβουμε ὑπ' ὄψιν ὥστε, διερχόμενοι τή θάλασσα καί πλέοντες στόν ἀέρα, νά βρεθοῦμε ἔτσι ἀντοχικοί νά τά ἀντιμετωπίσουμε.

Οἱ θλίψεις, εἶναι οἱ διάφορες τρικυμίες, καί στίς τρικυμίες πρέπει νά βρεθοῦμε ἀντοχικοί. Τί θέλει νά πεῖ αὐτό; Ὅτι πρέπει νά προετοιμάζουμε τόν ἑαυτό μας ἐκ πείρας καί ἀπό πρόβλεψη, ὅπως προβλέπουν καί οἱ καπεταναῖοι ἀπό τά διάφορα σημεῖα τό τί μέλλει νά γίνει στή θάλασσα καί παίρνουν τά ἀνάλογα μέτρα. Ἐτσι καί ἐμεῖς οἱ ἴδιοι θά παίρνουμε τά ἀνάλογα μέτρα ἀντιμετωπίσεως στό νά ὑπομείνουμε τίς θλίψεις καί τοὺς πειρασμούς. Μέ τί; Μέ τό πνεῦμα τῆς ὑπομονῆς, τῆς καρτερίας, τῆς μακροθυμίας καί μάλιστα μέ τήν παραμονή

μας στό Νόμον τοῦ Θεοῦ, στό Νόμον τοῦ Εὐαγγελίου, στά διατάγματα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, ὥστε νά εἴμεθα ἀπρόσβλητοι τόσο ἀπό τίς κατά κόσμον θλίψεις ὅσο καί ἀπό τίς τρικυμίες, οἱ ὁποῖες δημιουργοῦνται ἀπό διάφορες τοῦ Σατανᾶ ἐπιβουλές, πού ἔχουν σκοπόν νά μᾶς ὑποσκελίσουν καί νά μᾶς κάνουν νά ξεφυγουμε ἀπό τήν Ἐκκλησία. Καί ἔτσι νά διακινδυνέψουμε νά πέσουμε σέ αἵρεση καί σ' ὀτιδήποτε ἄλλο τό ὁποῖο μπορεῖ νά μᾶς βγάλει ἀπό τήν ἐκκλησία, διότι μόνο διά τῆς Ἐκκλησίας γίνεται ἡ σωτηρία κάθε χριστιανοῦ.

Σήμερα ἐορτάζει ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας τόν Ἅγιον καί πολυάθλον Ἰώβ, τόν δίκαιο Ἰώβ. Γιατί; Γιατί πολυάθλησε. Ἐκανε πολλές ἀθλήσεις. Πῆρε πολλά στεφάνια, ἔφερε πολλές νίκες. Πού; Στοῦ βίου τῆ θάλασσα. Καί βλέπουμε ἐκεῖ στή βιογραφία του, ὅτι αὐτός ὁ Ἅγιος, στήν ἐποχή πού ζοῦσε, στά χρόνια ἐκεῖνα, πού δέν ὑπῆρχε Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, δέν εἶχε κατέβει ὁ Χριστός, δέν εἶχε σαρκωθεῖ ὁ Θεός Λόγος, δέν εἶδε ὁ κόσμος τή ζωή τοῦ Χριστοῦ, δέν εἶδε τόν Θεό ἐν σαρκί, δέν εἶδε τά θαύματά του, δέν εἶδε τίποτε. Καί ὁμως μέ μία ἀπλή πίστη εἰς τόν Δημιουργόν, εἰς τόν Πλάστην, ἔγινε αὐτός Μέγας Ἄτλας τοῦ Θεοῦ. Μέ μία ἀπλή πίστη, βλέποντας τήν δημιουργία, τήν λειτουργία τῆς δημιουργίας, ἔβλεπε τόν πάνω κόσμο, τούς ἀστέρες, τίς ἐποχές καί ὅλα τά εἶδε νά λειτουργοῦν ἄψογα, ἀπό ἀμνημονεύτους αἰῶνες, χωρίς νά παραστρατεῖ κάποιο δημιούργημα ἀπό τή δημιουργία του, οὔτε στό ἐλάχιστο. Πῶς εἶναι δυνατόν, εἶπε, ὑλικά πράγματα νά εἶναι φτιαγμένα μέ τέτοια ἐπιστήμη καί νά λειτουργοῦν μέ τέτοια ἀκρίβεια ἐπιστημονική χωρίς νά ὑπάρχει Δημιουργός; Ἡ λογική, ἡ συνείδησις, τοῦ ὑπέβαλαν ἀκράδαντη πίστη. Μ' αὐτήν τήν ἐπίγνωση, τῆς πίστεως πρὸς τόν Κτίστην, αὐτός ἔγινε ἓνας μέγας πιστός. Σ' αὐτήν τήν πίστη ἐπάνω, θεμελιώνοντας καί πατώντας ἀντιμετώπισε τό μεγάλο Δράκοντα, τόν ἀπατεῶνα Διάβολο.

Ὁ Ἰώβ, ἦταν, ὅπως ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ἀμειψτος, δίκαιος, θεοσεβής σάν ὁ καλύτερος ἄνθρωπος πάνω στή γῆ. Εἶχε 7 ἀγόρια καί 3 κορίτσια, 10 παιδιά ἔσ' ὅλο σύνολο....

Ὁ Θεός ἔδωσε τήν ἄδεια στόν Διάβολο νά τόν πειράξει, ἐκτός ἀπό τοῦ νά διασαλεύσει τόν νοῦν του... Καί ἄρχισαν οἱ σκληρές δοκιμασίες, οἱ μεγάλοι πειρασμοί. Σκοτώθηκαν τά παιδιά του, ἔχαζε ὅλα τά ὑπάρχοντά του, στερήθηκε τήν ὑγεία του γιά πολλά χρόνια, καί δόξαζε τόν Θεό.

Δέν ἔμεινε στόν Ἰώβ τίποτε ὄρθιο. Οὔτε φίλοι, οὔτε γυναικα, οὔτε παιδιά, οὔτε περιουσία, οὔτε ὑγεία, οὔτε τίποτε. Τοῦ ἔμεινε μόνο ὁ νοῦς του; ὁ ὁποῖος δέν εἶχε προσβληθεῖ καί ἡ πίστη στό Θεό. Ἄνθρωπος ἦτανε. Καί ὁ Χριστός μας ὅταν σήκωσε τό Σταυρό, γονάτισε ἀνεβαίνοντας στό Γολγοθά. Καί ὅταν ἦταν σταυρωμένος καί ἦταν στήν κορφή τῶν πόνων καί τῆς ὀδύνης, γιά νά δείξει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔρχεται σέ στιγμές πού γονατίζει, εἶπε: – Θεέ μου, Θεέ μου, ἵνα τί μέ ἐγκατέλειπες; Ὅχι ὅτι εἶχε τήν ἐγκατάλειψη, ἀλλά ἀπλῶς, ἀπό ἀνθρωπίνης πλευρᾶς καί ἐπειδή ἤθελε μέ τό παράδειγμά του, μέ τή ζωή του, σάν πρότυπο δικό μας, νά δοῦμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἐν μέτρῳ τήν ἀντοχή, τήν ὑπομονή καί τίς γνώσεις. Πεπερασμένος νοῦς, πεπερασμένη ἡ προσπάθεια καί ἡ ἀντοχή του. Καί ἔτσι ὅπως βρισκόταν καί αὐτός (ὁ Ἰώβ) σέ μιὰ δύσκολη στιγμή, σ' ἓνα στρίμωγμα ψυχολογικό, σκέφτηκε καί εἶπε: – Γιατί νά μέ γεννήσεις; γιατί νά γεννηθῶ; νά εἶναι ἡ μέρα πού γεννήθηκα καταραμένη καί φέγγος ξανά νά μήν τήν φέξει.

Μόλις εἶδε ὁ Θεός ὅτι πάει νά γονατίσει, ἔρχεται καί τόν κρατάει καί τοῦ λέει: – Στάσου, ξέρεις γιατί σέ ἔχω δοκιμάσει; Ξέρεις γιατί ἐπέτρεψα ὅλα αὐτά νά σοῦ γίνουν; Γιά νά σέ ἀναδείξω ἅγιο. Γιά νά σέ ἀναδείξω παράδειγμα κραταιόν ὑπομονῆς ἀνά τάς γενεάς. Καί ἀπό τό δικό σου παράδειγμα καί πάθημα νά ὠφεληθοῦν οἱ μεταγενέστεροι ἄνθρωποι καί νά στερεώσουν στίς δοκι-

μασίες τῆς ζωῆς. Καί τότε ἀρχίζει καί τοῦ κάνει ἓνα πατρικό καί ἐπιστημονικό ἔλεγχο καί τόν ἐρωτᾷ: Δέν μοῦ λές, ὅταν ἐγώ θεμελίωνα τήν γῆ, πού ἦσουν; Μήπως γνωρίζεις πού εἶναι οἱ θησαυροί τῶν νεφελῶν; Μήπως ἐκεῖνο, μήπως τό ἄλλο;

Ἀπαντάει ὁ Ἰώβ καί λέει: – Πρῶτα ἄκουγα μέ τ' αὐτιά μου ὅτι εἶσαι ἐλεήμων, εἶσαι, εἶσαι, εἶσαι..., ἀλλά τώρα σέ εἶδα μέ τά μάτια μου, σέ ἔνωσα μέσ στήν καρδιά μου καί ἐφαύλισα, δηλαδή ἐξουδένωσα τόν ἑαυτό μου ἐσωτερικά καί εἶπα: Δέν εἶμαι τίποτα ἄλλο παρά γῆ καί σποδός. Δέν εἶμαι τίποτα ἄλλο παρά χῶμα καί στάχτη πού πατιέται. Αὐτός εἶμαι. Δέν ἔχω τίποτα τό σπουδαῖο καί, ἀφοῦ ὁ Θεός εὐλόγησε τόν Ἰώβ καί τήν πίστη καί τήν ταπείνωσή του, τόν καθάρισε αὐτομάτως ἀπό τήν ἀσθένειά του καί τοῦ ἔδωσε περισσότερα ἀγαθά.

Θαυμάζω τήν διαφορά τῆς προαιρέσεως, τῆς ψυχικῆς ἀντοχῆς, ἀλλά καί τήν ἐκ διαμέτρου διαφορά τῆς πίστεως τοῦ πολυάθλου Ἰώβ, μέ τή σημερινή μας ἀντοχή καί παίρνω ἀπό τήν προσωπική μου ἄποψη τό πόσο διαφορά ἔχουμε. Διότι ἐκ τῶν πραγμάτων εἶδαμε ὅτι ὁ Ἰώβ εἶχε μιά ἀπλή πίστη στό Θεό, μέ ὅτι ἔβλεπε ἀπλῶς τή φύση, μέ τή λειτουργία της. Καί ἐμεῖς, ἀπό τήν ἄλλη, ἔχουμε τόσα καί τόσα, ἀναρίθμητα βοηθήματα, ἀδιάσειστα, ἀκλόνητα, θεϊκά, ἀγιωτικά, προσωπικά ἀπό τή ζωή καί τόσα ἄλλα· καί ὅμως ἔχουμε τρομερή διαφορά στήν ἀντιμετώπιση τῶν θλίψεων, τῶν πειρασμῶν, τῶν δοκιμασιῶν πού ὑπομένουμε.

Ἔχουμε τό φοβερό παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ, σάν πρότυπο. Ἔχουμε τούς ἀγίους μάρτυρες, τούς ἀγίους Ἀποστόλους, τούς ἀσκητάς. Ἔχουμε τά βοηθήματά τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἔχουμε τά ἅγια Μυστήρια καί δὴ αὐτό τό Μυστήριο πού τελεσιουργεῖται σέ κάθε Θεία Λειτουργία, πού μεταλαμβάνουμε κατά μετάγγιση πνευματική τοῦ Σώματος καί Αἵματος τοῦ Χριστοῦ μας· διά μέσου τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας, μεταλαμβάνουμε Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ καί γενόμεθα ἓνα μέ τόν Χριστό.

Παραταῦτα ὅμως, ἐνῶ ἔχουμε ὅλη αὐτή τὴν ἀσύλληπτη βοήθεια πού δέν ἀριθμεῖται μέ τίποτε, βρισκόμαστε μπροστά στὸν Ἰῶβ σάν ἔντομα μπροστά σ' ἓναν ἐλέφαντα. Αὐτὴ εἶναι ἡ διαφορὰ μας. Αὐτὸς ὑπέμεινε τόσα καὶ τόσα μαρτύρια καὶ ἐμεῖς ἔρχεται ἓνας πόνος ἐλάχιστος, μὰ ἀπὸ δόντι εἶναι, μὰ ἀπὸ κάποιο ἄλλο μέλος τοῦ σώματος ἢ μιά θλίψη ἀπὸ οἰκογενειακὴ περιπέτεια, ἢ ὅτι-δήποτε ἄλλο καὶ βλέπουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας, ὦν πρῶτος εἰμί ἐγώ, νά γονατίζουμε, νά ἀπελπίζομεθα, νά χάνουμε τὴν ἐλπίδα καὶ νά λέμε: – Τώρα, χάθηκα. Καὶ ἐνῶ ἔχουμε τόσα φοβερά παραδείγματα, νά θεμελιώσουμε τὴ δική μας πίστη, νά ἀντιμετώπισουμε τὴ δοκιμασία, γιὰ νά πετύχουμε καὶ ἐμεῖς ἔστω καὶ μιά ἐλάχιστὴ νίκη.

Ἡ ὅλη ζωὴ τοῦ πολυάθλου Ἰῶβ, ἅς μᾶς γίνει παράδειγμα φωτεινὸ στὴ ζωὴ μας γιὰ ν' ἀντιμετωπίζουμε ὅποιαδήποτε θλίψη, καὶ ἀπὸ οἵανδήποτε πλευρά, μέ ὑπομονὴ καὶ πίστη. Ὡς ἐπίστευσας γεννηθῆτω σοι. Ὅπως πιστεύουμε, ἔτσι καὶ μᾶς γίνεται ἀπὸ Θεοῦ. Ὅταν πιστεύουμε ὅτι μπορούμε, μέ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ, νά ξεπεράσουμε τὴν Α, Β, θλίψη καὶ στενοχώρια καὶ κατάσταση, θά τό μπορέσουμε. Δέν θά τό μπορέσουμε, ἂν δέν θά τό πιστέψουμε.

Ἔρχονται καὶ λένε οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι: Δέν μπορούμε νά μεγαλώσουμε τόσα παιδιά. Καὶ βλέπουμε, ἅς ἀφήσουμε στό παρελθόν τοὺς παπούδες μας μέ τὰ τόσα παιδιά καὶ μέ τόση φτώχεια καὶ τὰ ξεπερνοῦσαν, καὶ ἔτρεφαν ὅλα τὰ παιδάκια τους κ.λπ. Τώρα ἐμεῖς λέμε, ὅτι δέν μπορούμε. Γιατί ὑπολογίζουμε τὰ πράγματα πάνω στὶς δυνάμεις μας. Γιατί δέν διαθέτουμε ζωντανὴ πίστη. Στὸν ἄνθρωπο, ὅμως, πού πιστεύει, ἔρχεται ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡ πίστις ἐνισχύει καὶ ὁ Θεὸς τὰ οἰκονομεῖ.

Ἐδῶ, μέ φυσικὴ πρόνοια, τὰ πουλάκια καὶ ὅλα τὰ ζῶα τὰ οἰκονομεῖ ὁ Θεὸς καὶ δέν ὑστεροῦνται. Ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι, μέ τὴ λογικὴ μας, βάζοντας τὰ πράγματα μέ λογικὴ καὶ ὄχι μέ τὴν πίστη, βγαίνουμε λάθος καὶ ἐπο-

μένως δέν μπορούμε. Ἐχουμε, ὁμως καί στή σημερινή ἐποχή παραδείγματα φωτεινά καί ἀξιοπρόσεκτα, μέ μεγάλη οἰκογένεια καί εἶναι φτωχοί ἄνθρωποι.

– Μά, θά μοῦ πεῖτε ὅτι ἐξυπηρετοῦνται, διαιτῶνται λιγότερο, καί δέ γίνονται ἐπιστήμονες ὅλα τά παιδιά.

– Ἐμ, βέβαια, δέν μπορούν νά γίνουν ἐπιστήμονες, θά γίνουν καί τεχνίτες, θά γίνουν καί διαφορετικά, πάντως ὅλα τά παιδιά θά ζήσουνε. Ἀλλά, κάναμε τή ζωή κατά τέτοιο τρόπο, πού νά μήν μπορούμε καί ἐκ τοῦ φυσικοῦ, διότι ὅταν θέλουμε ὅλα τά παιδιά νά σπουδάσουν ἢ ὅλα νά τούς τά δίνουμε ὅ,τι ἐπιθυμοῦν, φυσικά τό πορτοφόλι δέν ἐπαρκεῖ, καί ἐπομένως ὑστερούμεθα καί ἐπομένως βρισκόμεθα παραβάτες τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ «Αὐξάνεσθε καί πληθύνεσθε, πληρώσατε τήν οἰκουμένην», καί ὅλα αὐτά.

Λοιπόν, τό φωτεινό παράδειγμα καί οἱ πρεσβεῖες τοῦ πολυάθλου μας Ἰώβ, πού γιορτάζει σήμερα, νά μᾶς βοηθήσουν, ὥστε τά ἀθλήματά του, τά στεφάνια του, τά παράσημά του, νά μᾶς δώσουν περισσότερη δύναμη καί ἀντοχή, προσπαθώντας, ἔστω καί ἀπό μακρόθεν, νά τόν ἀκολουθήσουμε καί νά φτάσουμε καί ἐμεῖς στόν τελικό σκοπό πού εἶναι ἡ κατάπαυσις εἰς αἰῶνας αἰώνων, ἡ Ἄνω Ἱερουσαλήμ.

ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΕΦΡΑΙΜ ΦΙΛΟΘΕΪΤΟΥ

Τό ἔγκλημα τῶν ἐγκλημάτων εἶναι ἡ βλασφημία

Ἔνας ἄνθρωπος ἦρθε στό Ὅρος βόαρης, ἐπιστήμων καί λέει: «Πάτερ, ξέρεις, βλαστημάω. Πῆγα καί πέρισυ καί στόν πάτερ τάδε, καί συνέχισα καί πάλι, ξέρω ὅτι εἶναι κακό».

«Δέν ξέρεις πόσο κακό εἶναι», τοῦ λέω. Καί ἀρχίζω καί τοῦ κάνω μιá ἀνάλυση τῆς βλασφημίας, τί τρομερό ἔγκλημα εἶναι. Ἡ καρδιά σου δουλεύει σάν τό ρολοῖ, τοῦ λέω, τίκ-τάκ, τίκ-τάκ· ἂν θά στή σταματήσῃ ὁ Θεός τήν καρδιά; Ἐάν ἀποφασίσει ἐν τῇ δικαιοσύνῃ Του; Σέ ἀνέχεται τώρα καί σέ φυλάει. Ἄν αὔριο στή σταματήσῃ τήν καρδιά σου καί φύγεις ἀπό τή ζωή; Θά Τόν δεῖς Κριτή! Θά στρέψῃς στήν Παναγία νά ζητήσῃς βοήθεια· μά καί τήν Παναγία δέν τήν ἄφησες ἡσυχῆ. Καί αὐτή τήν βλαστήμησες!

Ἄπό ποιόν θά ζητήσῃς βοήθεια; Θά βρεθεῖς μετωπικά μέ τόν Θεό τόν ὑβριζόμενον, τόν ὑβρισθέντα ἀπό σένα σ' ὅλη τή ζωή σου! Τί ἔλεος;

Ἦδη θά ἔχεις πάρει τήν ἀπόφαση ἀπό τή συνείδησή σου· ἡ συνείδησή σου θά σ' ἔχει ἀποφασίσει· δέν χρειάζεται νά δεῖς τόν δικαστή καθόλου. Εἶναι ἡ συνείδησις ὁ δικαστής! Ἐπομένως, τώρα ἄνθρωπέ μου τί θά κάνεις; Νά, πές ὅτι κοιμήθηκες. Καί αὐτή τή στιγμή σου σταματάει τήν καρδιά καί σύ δέν ξυπνᾷς. Ποῦ θά πᾶς;

Ἦστερα σοῦ φταίει ἡ γυναίκα σου, σοῦ φταίει τό παιδί σου, σοῦ φταίει τό Α, τό Β. Καλά, δέ μου λές, ἂν σ' εἶχε εὐεργετήσῃ ἕνας ἄνθρωπος γιά ἕνα ἐλάχιστο

πρᾶγμα, ἢ ἄς ὑποθέσουμε γιὰ ἓνα μεγάλο πρᾶγμα, σοῦ γλύτωσε τὴ ζωὴ σου, καὶ σοῦ φταίει ἡ γυναῖκα σου ἄς ποῦμε καὶ τὸ παιδί σου, εἶναι ποτέ δυνατόν νά φανταστείς ὅτι ἐσύ θά βρῖσεις αὐτόν τόν εὐεργέτη; «Ὁχι», μοῦ λέει. Καὶ τί εἶν' αὐτός πού σοῦ γλύτωσε τὴ ζωὴ τὴ σωματική σου, τὴν κατὰ κόσμον ζωὴ, μ' ἐκείνον πού σέ γλύτωσε ἀπὸ τὴν αἰώνιο κόλαση, πού σ' ἔκανε ἄνθρωπο; Αὐτό τὸ εἶναι σου εἶναι ἀπ' αὐτὰ τὰ χέρια τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὸ Θεό εἶναι καὶ συνέχεια τόν βλαστημᾶς, μὰ καὶ τόσες ἄλλες ἀπειράριθμες ἁμαρτίες κάνεις. Εἶναι στό χέρι τοῦ Θεοῦ νά σοῦ κόψει τὴ ζωὴ, νά σέ δικάσει καὶ νά σέ μπάσει στὴν κόλαση. Τί θά κάνεις;

Πές ὅτι παίζων τὰ παιδάκια σου ἔξω καὶ σὺ κάθου καὶ τὰ κοιτᾶς καὶ γιὰ μιὰ στιγμή μεταξὺ τους τσακώνονται καὶ ἀρχίζουν νά σέ βρίζουν ἐσένα. Ὁ πατέρας μου, ὁ μπῆξας, ὁ δῆξας. Τί θάκαμες; Θά τᾶχες σκοτώσει στό ξύλο! Καὶ εἶσαι καὶ ἄνθρωπος καὶ ἁμαρτωλός καὶ γῆινος καὶ γιὰ μιὰ στιγμή λές: «Δέν εἶναι σωστό αὐτό πού μοῦ ἔκαναν».

Καὶ πράγματι δέν εἶναι σωστό αὐτό πού κάνουν, νά βρῖσουν ἐσένα τόν πατέρα τους κ.λπ. μετὰ ἀπὸ τόση λατρεία πού τὰ ἔχεις μέσα σ' ἓνα παιχνίδι τους. Καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ ἓνα παιχνίδι εἶναι ἐδῶ κάτω, τοῦ λέω. Καὶ σοῦ φταίει ὁ ἄλφα καὶ βῆτα καὶ φτάνεις ἐσύ νά βλαστημᾶς τόν Οὐράνιο Πατέρα σου; Τὴν Οὐράνια Μητέρα σου; Ποιά εἶναι ἡ Παναγία; Μά ποιός μᾶς κρατᾶει ἀπὸ τὴν ὀργὴ τοῦ Θεοῦ; Δέν μᾶς κρατᾶει ἡ Παναγία; Καὶ σύν τὴν βρίζεις;

Ἦρθε ὁ καημένος τὴν ἐπόμενη χρονιά καὶ μοῦ λέει: «Πάτερ, δέν ξαναβλαστήμησα». Ὅταν ἓνας γεωργὸς ὀργώσει τὸ χωράφι καὶ τὸ σπείρει καὶ μετὰ ἀρχίσει καὶ βλέπει καρπὸ, δέν χαιρέται γιὰ τὸν καρπὸ; Ἔτσι εἶναι καὶ ἓνας πνευματικός, ὅταν δεῖ ἄς ποῦμε, ὅτι ἡ προσπάθεια ἡ μικρὴ, τὸ δίλεπτο τῆς χήρας ἔφερε ἓναν καρπὸ στὸν Θεό, γιὰ τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ, γιατί σταμάτησε νά βρίζει τόν Θεό. Ὁ διάβολος τόν ἔβαζε καὶ τόν ἔβριζε τόν Θεό συνέχεια καὶ γιὰ μιὰ στιγμή σταματᾶει νά βρίζει τόν Θεό. Αὐτό εἶναι μεγάλο πρᾶγμα, γιὰ νά σωθεῖ αὐ-

τός ὁ ἄνθρωπος! Καὶ ἅμα σταματᾶει νά βρίζει τόν Θεό, θά ῥθει καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

Δέν μπορεῖ νά καταλάβει κανεὶς ὅτι τὸ ἔγκλημα τῶν ἐγκλημάτων εἶναι ἡ βλασφημία. Ὁ διάβολος τόν βλαστημᾶει τόν Θεό, γιατί ἐκεῖνος ἔχει ἀνοιχτό πόλεμο. Πάει, τέρμα, λέει, τᾶβαλα μὲ τόν Θεό, εἶναι ὁ ἔχθρος. Ἐσύ δέν τὸ λές αὐτό. Ἐσύ λές πὼς ἀγαπᾶς τόν Θεό. Μά ἐγὼ τόν Χριστό τόν ἀγαπᾶω. Τότε, πὼς καὶ τόν βρίζεις;

Μά τοῦ λέω, ἄνθρωπέ μου, τώρα, ἂν σέ δεῖ ἓνας ἄπιστος ἄνθρωπος, ὅτι ἐσύ βλαστημᾶς τόν Θεό σου, θά πει αὐτός: «Ἐγὼ τόν Θεό μου δέν τόν βλαστημᾶω», πού εἶναι εἰδωλο. Κατάλαβες; Καὶ βλέπει ἐσένα, πού λές ὅτι εἶναι ὁ ἀληθινός Θεός αὐτός πού πιστεύεις, ἐνῶ σοῦ φταίει κάτι ἄλλο, νά χτυπᾶς τόν Θεό. Θά σοῦ πει αὐτός ὁ ἄνθρωπος, οὔτε ὁ τρελλός δέν τὸ κάνει, οὔτε ὁ λογικός δέν τὸ κάνει εἶναι ὀξύμωρο σχῆμα εἶναι ἓνα τέρας, ἐξωφυσικός ὁ βλάσφημος ἄνθρωπος. Ἐφ' ὅσον βλαστημᾶει τόν Θεό του, τὴ στιγμή πού τοῦ φταίει κάποιος ἄλλος, εἶναι τέρας ὁ ἄνθρωπος. Καὶ μέσα σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση τοῦ τέρατος, ἔρχεται ὁ Θεός γιὰ μιὰ στιγμή νά τοῦ πει: «Παιδί μου, ὅλα σοῦ τὰ συγχωρῶ. Μὲ βλαστημήσεις, μὲ ποδοπάτησες, μὲ ἔκανες, μὲ ἔφτιαξες, στὰ συγχωρῶ ὅλα, πέραν μέσα. Μόνο πές μου ὅτι τὰ ἔκανες μὴ ἀναγνώριση τῶν σφαλμάτων σου, εἶναι δύσκολο νά τὴν κάνεις; Πᾶνε καὶ πές τὴν ἀλήθεια ὅτι τᾶχεις κάνει ἐκεῖνο πού ἔχεις κάνει, ὁμολόγησέ το!» Καὶ ἅπαξ καὶ τὸ ὁμολογήσει ὁ ἄνθρωπος, ἐλύθη ὁ γόρδιος δεσμός. Τὸ χρέος στὴ λήθη, ἔσβυσε. Πέρασε μέσα!

Νά βλέπεις τώρα μέσα στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ νά εἶναι δισκατομύρια βλάσφημοι! Καὶ λές, ὅλοι αὐτοὶ εἶναι συγχωρημένοι; Μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ! Τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ! Γ' αὐτό λένε καὶ οἱ Πατέρες: Μὴ φοβηθεῖς τόν Θεό μὲ τίς ἀπειλές Του, ἀλλὰ νά τόν φοβηθεῖς ἀπὸ τὴν ἀγάπη Του! Ὅταν προσβάλλεις τὴν ἀγάπη Του καὶ δέν τὴν λογαριάζεις. Διότι συνεχίζοντας τὴν ζωὴ σου συσσωρεύεις ὀργὴν, ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς καὶ ἀποκαλύψεως Θε-

οῦ! Ὅστερα τελείωσε! Νά, λέει σέ σένα ὁ Θεός: «Σ' ἀγαποῦσα, σέ συγχωροῦσα, σέ ἀνεχόμενα, σέ ἔτρεφα, σοῦ δῖνα τὰ ἀγαθὰ καὶ σὺ συνέχιζες νά μὲ βλαστημᾶς! Τώρα τί νά σοῦ κάνω; Σέ περίμενα, σέ περίμενα, σοῦδῶσα εὐκαιρίες, σοῦδῶσα εὐκαιρίες καὶ δέν τίς ἔπιασες τίς εὐκαιρίες! Τί περίμενες; Νά βγεῖ ἡ ψυχὴ σου;»...

* * *

Ἐπάρχουν πολλοὶ πού ἔχουν νεκρώσει τὴν συνειδησίαν των.

Δέν πιστεύεις ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τὴν στιγμὴν πού ἀπεμακρύνθησαν τὴν ἐξετέλεσαν ἵνα μὴ τοὺς ἐνοχλῇ κλέων;

Ἀπὸ πότε ἔχεις νά πᾶς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν; (30 χρόνια μοῦ εἶπες). Ἀπὸ πότε ἔχεις νά ἐξομολογηθῆς; (ἀπὸ 20 ἐτῶν πού ἐπῆγες στρατιώτης μοῦ εἶπες). Ἀπὸ πότε ἔχεις νά κοινωνήσης ἀξίως, δηλαδή ἐν μετανοίᾳ καὶ ἐξομολογήσει; (ἀπὸ τὰ μαθητικά σου χρόνια μοῦ εἶπες). Ἐρωτῶ λοιπόν, ζῆ ἡ συνειδησίς σου ἢ εἶναι νεκρά; Ἀσφαλῶς εἶναι νεκρά. Διότι πὼς εἶναι δυνατόν νά σοῦ λέγη, ὅτι εἶσαι ἐν τάξει, καθ' ἣν στιγμὴν εἶσαι ἐν ἀταξίᾳ; Πὼς εἶναι δυνατόν νά σοῦ μιλή γιὰ Παράδεισον ἀφοῦ εἶσαι ἀπὸ τοῦδε εἰς τὴν Κόλασιν, μακρὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας του; Ἡ μήπως εἶσαι χριστιανός διότι κάθε Μ. Πέμπτη κοινωνεῖς ἀνεξομολόγητος, ἀπλῶς γιὰ τὰ... χρόνια πολλά;

Μὴ περιμένῃς λοιπόν τίποτε καλόν ἀπὸ τὴν νεκρὰν συνειδησίαν σου. Ἐφόνευσες, δυστυχῶς, τὴν συνειδησίαν σου καὶ ὁ Σατανᾶς ἔχει κλέψει τὴν ψυχὴν σου. Ἐκαμες καὶ ἔπαθες ὅτι ἔπαθε ἓνας ξενόδοχος, ὁ ὅποιος διότι γαυγίζε ὁ σκύλος του καὶ τόν ἀνησυχούσε τὴν νύκτα, τόν ἐφόνευσε. Ἄλλ' οἱ κλέπται τότε εἰσήλθαν μέσα, ἐφόνευσαν αὐτόν καὶ ἐλήστευσαν τὸ ξενοδοχεῖον.

Ἡ συνειδησίς εἶναι πράγματι ὁ «σκύλος» τοῦ Θεοῦ διὰ νά φυλάττῃ τὴν ψυχὴν μας ἀπὸ τοὺς κλέπτας Διαβόλους....

(Ἀπὸ τὸ βιβλιαράκι *Ἔστω καὶ τὴν ἑνδεκάτην* τοῦ ἀειμνήστου Δημητρίου Παναγοπούλου).